

Da tænkte de på fortidens dage

Søndag d. 30. december 2012 i Gratiakirken. LGJ.

Tekst: Esajas 63,7-16. Salmer: 118, I dine hænder, fader blid, 44, 45, 46

Lad os lytte til profeten Esajas på årets sidste søndag. Vi læser teksten Esajas 63,7-16 i løbet af prædikenen.

”Jeg vil prise Herrens trofasthed!”

”Jeg vil prise Herrens trofasthed, Herrens glørværdige gerninger, alt, hvad Herren gjorde mod os, hans store godhed mod Israels hus, som han viste i sin barmhjertighed og i sin store troskab.” -Hvilken dejlig overskrift. Det handler om, hvad der bevæger sig i vore hjerter: At prise Herrens trofasthed. Hans gerninger er værdt at prise. De er ”glørværdige”, dvs. værdige til at blive omtalt med tak og ærefrygt, så Gud får æren af sine gerninger. Herrens gerninger må ikke synke ned i glemsel, hverken hos os eller hos andre. De skal æres for, hvad de er: Herrens store gerninger. *”Jeg vil prise Herrens trofasthed, Herrens glørværdige gerninger.”* Hvis vi spørger profeten: Vil du virkelig det? Så svarer han ”Ja!”. Men hvad tænker han da særligt på? Og han svarer: Jeg tænker på *”alt, hvad Herren gjorde mod os, hans store godhed mod Israels hus, som han viste i sin barmhjertighed og i sin store troskab.”* Dermed hjælper han også os til at tænke på alt det, Gud har gjort imod os. Gud har givet os tøj og sko, hus og varme, mad og kaffe, en cykel og et buskort, måske også et køretøj med varme i. Og hvad med ferie, venner, godt vejr, en god øvrighed og fred i landet. Jeg vil prise Herren for hans godhed mod os!

Men der er mere endnu. Tænk på alt det, Gud har gjort for os i sin kære Søn, Jesus Kristus. Han har genløst mig fortabte og fordømte menneske. Han har købt og vundet mig fra alle synder, fra dødens og djævelens magt. Tænk på alle hans velgerninger, som omtales i juleevangeliet og i påskeevangeliet. Hans stedfortrædende død og opstandelse. Den hellige nadver, hvor vi får hans legeme og blod.

Men der er endnu mere at prise Gud for. Hvad med Helligåndens gerninger for os? Helligånden, som kalder på mig, når jeg hører Guds ord. Og han giver mig tro og tillid. Vi skal takke Gud, at han lod ordet lyde ind i vores hjerter. Han gav os nadveren med tilgivelse for alle synder, og han lovede mig evigt liv. Han bevarede kristne både i vort land, hvor ligegyldigheden forfølger os. Og han bevarede kristne i andre lande, hvor kristne trues af mord og må lever i dyb fattigdom. Helligånden bevægede vore hjerter, så vi samlede gaver ind vores egen kirke og menighed. Og vi hjalp en lille menighed i Lissabon gennem sommerlejrens indsamling. Helligånden sendte os sit ord gennem Mark Jasa og Genivaldo Agner. Han gav os tjenere i menigheden, som prædikede her. Og i søndagsskolen. Og dem, som spillede og sang. Han gav os alle mulige nådegaver. Desuden gjorde han Ziva og Valentin til sine børn i dåben. Og i september gav han os Allan som medlem. - Er det ikke alt sammen Herrens store velgerninger?

”I er mit folk, børn, der ikke svigter!”

Nu taler Gud til profeten om os, som er hans folk. *De er jo mit folk, børn, der ikke svigter. Og han blev en frelser for dem i al deres nød. Det var ikke et sendebud eller en engel, men ham selv, der frelste dem. Fordi han elskede dem og ville skåne dem, løskøbte han dem; han løftede dem op og bar dem alle fortidens dage.* –

Her mærker vi Guds store kærlighed til os. Han overlod det ikke til tilfældigheder, om vi skulle blive reddet og frelst. Han blev selv vores frelser. Han blev selv menneske! Han døde selv for os (Luk 2,10; ApG 20,28). *Han løftede os op og bar os alle fortidens dage.* Han bar os gennem alle dagene i 2012. Vi tænker nok hver især på særlige dage, hvor vi havde brug for hans hjælp. Og når vi ser tilbage, så var han jo der midt i nøden.

Men hvad gjorde folket til gengæld for alt det?

Profeten fortæller: *Men de trodsede og krænkede hans hellige ånd, så han blev en fjende for dem og gik til angreb på dem.* Tænk på Guds folk under ørkenvandringen. De knurrede. De ville gå andre veje og blev modløse. De dyrkede en guldkalv. De bedrev utugt med andre folkeslag. Og de ønskede sig tilbage til Egypten. Profeten forklarer, at de trodsede Guds hellige ånd.

Og vi har trodsset Guds hellige ånd. Det har vi gjort, når vi ikke ville lytte til Guds ord. Helligånden er jo Talsmanden. Han taler om Jesus. Han vidner om ham. Han overbeviser om synd. Men ville vi lade os overbevise? Lod du dig overbevise? Eller valgte du snarere at gå dine egne veje? Din kristne ven sagde måske noget alvorligt til dig fra Gud. Men du regnede ikke med, at ordet var Guds og at Helligånden stod bag. Du krænkede på den måde Guds hellige ånd. Du anså bibellæsning for mindre vigtigt end indkøb og lektier. Ikke i teorien. Men i praksis. Og helligdagene gjorde du til hverdage, hvor du undlod at gå i kirke. Du lyttede ikke, ofrede ikke og bad ikke til Gud. Nej, du krænkede ham.

Og hvad gjorde Gud? Da Guds folk vandrede i ørkenen, angreb han dem med slanger, indtil de råbte om hjælp. Som kristne møder vi også meget svært. Mon Gud vil have os til at overveje, hvad vi har gjort mod ham? Jo, Gud nedbøjer for at ophøje. Han vil at du i din svaghed søger ham.

Det fik folket til at tænke på Guds gerninger

Profeten fortæller: *Da tænkte de på fortidens dage og på hans tjener Moses: Hvor er nu han, der trak sine fårs hyrde op af vandet? Hvor er nu han, der lagde sin hellige ånd i hans indre? Han, der lod sin herlige styrke vandre ved Moses' højre hånd, han, der kløvede havet foran dem for at skabe sig et evigt navn, han, der førte dem gennem dybet. Som heste i ørkenen snublede de ikke, som kvæg, der går ned gennem dalen, ledte Herrens ånd dem. Således førte du dit folk for at skabe dig et herligt navn!*

Guds folk fandt tilbage til fællesskabet med deres Skaber og Frelser ved at tænke på alt det, Gud havde gjort for dem. De spurgte: "Hvor er nu han, der trak sine fårs hyrde op af vandet? Hvor er han, der lagde sin hellige ånd i hans indre." De spurgte til både det YDRE og det INDRE. - Sådan skal vi spørge Gud, hvad han har gjort for os i Jesus Kristus, og hvad han vil gøre for os gennem Helligånden. Guds gerninger er både frelsesgerningerne, han udførte for os i Jesus Kristus, og når han taler sit ord ind i vores hjerter og lægger sin hellige Ånd ind i vores hjerter.

Læg mærke til, at mens folket tænkte tilbage på alle Guds store gerninger, da gik de fra at sige "han" om Gud til at sige "du" til Gud. Altså fra omtale til bøn. "Således førte du dit folk for at skabe dig et herligt navn!" Det, som var historie, blev til personlig nutid. - Det er underet, som evangeliet udfører med os. Tænk på Jesus, hvad han gjorde. Da begynder du at bede til ham. Sådan er evangeliet. Sådan lægger Guds sin hellige Ånd ind i vore hjerter.

Og de bad til Gud

"Se ned fra himlen fra din hellige, herlige bolig! Hvor er din lidenskab og din styrke, dit skælvende hjerte og din barmhjertighed? Din barmhjertighed mod mig holder sig borte." Profeten hjælper os til at spørge Gud efter hans følelser og styrke, ja, efter hans barmhjertighed. Det er nemlig vigtigt for os at vide, hvad han føler for os. Det er langt vigtigere end at vi selv føler os opstemte og veltilpasse. Råb til ham.

Ligesom folket følte, at Gud havde trukket sig bort og havde forladt dem, sådan kan vi opleve, at Gud er borte. Da skal vi tænke på alle Guds velgerninger mod os i fortiden, alt det herlige, han gjorde mod os, da han skabte os, frelste os og gav os sin hellige Ånd. Det står nemlig stadig fast. Hvis ellers vi hører med til Guds folk! Så måske det er vores største problem: Er Gud stadig min far? Mon evangeliet gælder mig? – Derfor må vi råbe og bede: "Gud, se ned fra himlen!" "Gud, vis os barmhjertighed!" Og det fantastiske er så, at Gud kom ned til os. Han kom helt ned til os. Han blev menneske. Og han taler til os nu.

Det gav dem vished – og det giver os vished

Profeten siger jo: *Du er vor fader; Abraham kender os jo ikke, Israel kendes ikke ved os. Du, Herre, er vor fader, Vor Løskøber er dit navn fra evig tid.* "Du er vor fader!" Profeten gentager det to gange! Abraham er borte. Israel er borte. Alle de menneskelige støtter, som folket tidligere hældede sig til, templet, de gamle, som lærte os Gud at kende, den store menighed i Jerusalem osv, det er alt sammen borte. Folket kom i fangenskab og følte sig nøgent og forladt. – Sådan kan vi også opleve vores kristenliv. Men da gik det op for dem, at de jo ikke skulle støtte sig til noget menneskeligt, men til Gud alene. "Du er vores løskøber ... du alene." Vi kan ikke leve af de andres tro. Men vi kan tro, ligesom de troede. Og det skal vi så.

Abraham var jo også selv et menneske, som måtte vandre i tro. Han måtte kæmpe troens kamp. Han måtte gå på Herrens ord og vente mange år på opfyldelsen. Og Jakob (som fik navnet Israel) levede også i kamp. Også han måtte lære, at Gud er trofast, selv om der er meget svig og bedrag hos os mennesker. Derfor kan vi ikke bygge vores tro på dem eller på nogen anden kristen før os. Men vi bygger troen på det, de byggede deres tro på. Vi går den vej, de gik. Og vi kæmper de kampe, de kæmpede. (Sådan også med Simeon og Anna og Maria og Josef, som vi hører om i evangeliet søndag efter jul). De er troens forbilleder.

Gud har ikke lovet os store og stabile følelser frem over. Men han giver os en fred, som overgår al forstand. Han giver os den fred, som blev givet til hyrderne. Fred ved Jesus i krybben. Fred ved dåbens sakramente. Fred i nadverens brød og vin, som er Jesu legeme og blod. Det er fantastisk at have sin fred i Jesus, i dåben, i nadveren og i ordet. Når alt andet svinger og svigter og vakler og vælter, da står det fast, at Guds ord forbliver til evig tid. Og Jesus lyser for alle folkeslag ved Evangeliet. Derfor har vi det også – for at det skal lyse for os. Amen.

